

IK GING NAAR DE DOKTER

*Niets is wat het lijkt. En niets lijkt op wat het is.
Of toch niet altijd.*

Erik Segers

Ik ging naar de dokter

2019 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2019 Good Stuff! Books, Erik Segers

www.goodstuffbooks.be

Good Stuff! Comm. V.

Kontich, Antwerpen

Omslagontwerp: Sigrid Vanhoutte

Foto omslag: Erik Segers

Foto auteur: Sigrid Vanhoutte

Opmaak binnenwerk: Good Stuff! Text & Graphix

Verzorging e-book: Luk Segers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8298 711 9

NUR 301

D/2019/14.210/2

*Ik dook als een slijkduivel in de bruine brij, alsof de
modder m'n innigste vriend was die ik liefdevol in de
armen wilde sluiten.*

*Innerlijke winst, daar draait het leven om, het vinden
van een klompje goud dat liefde heet.*

*Onbewuste ingevingen zijn impulsen van de diepere
krachten die in iedere mens verscholen zitten.*

*Ik liet de waarheid stromen waarheen ze altijd moet
stromen: naar boven, naar de oppervlakte.*

1

Ik ging naar de dokter. Gewoon om m'n bloed even te laten prikken. Kwestie van te weten of alles zo'n beetje in orde was met mij. Want uiteindelijk weet je maar nooit wat je voor de boeg hebt. Zekerheid bestaat niet. Zoveel is zeker. Maar toch wil een mens op z'n minst de illusie van een grammetje zekerheid. 't Mag zelfs ietsje meer zijn. Doe mij dus maar honderd gram zekerheid. Zo dacht ik die ochtend in oktober. Op weg naar de dokter.

'Hoe laat is het?' vroeg een vrouw die me aansprak. Ik bedoel: ze sprak mij aan. Letterlijk, hè. Met woorden en zo. Want ze sprak me helemaal niet aan. Ik vond haar een lelijk geval, met gele tanden en een neus waar duidelijk al wat mannen op gemept hadden. Ik weet het: 't zou niet mogen, maar 't gebeurt natuurlijk elke dag. Dat een man op z'n vrouw mept. Persoonlijk hou ik daar zo niet van. Van meppen op vrouwen. Er zijn wel andere dingen die ik liever doe. Zoals samen in de zetel in slaap vallen. Maar bon, ik dwaal af. Ik was dus op weg naar de dokter. Dat wilde ik even zeggen. Omdat er die dag iets gebeurde wat m'n hele leven een ommezwaai vanjewelste bezorgde.

'Het is tien voor negen,' zei ik tegen die lelijke vrouw die me op straat aansprak, toen ik op weg was naar de

dokter. ‘Echt waar. Tenzij m’n horloge het foute uur aangeeft. Maar dat betwijfel ik, want ik heb ze gisteren nog gelijkgezet met het klokje van m’n digibox.’

‘Wat is een digibox?’ vroeg dat mens. Lap, ‘t was duidelijk niet alleen een lelijk mens, maar op de koop toe ook nog een aartsdom kieken. Ik wilde ze een fikse mep tegen haar misbaksel van een neus verkopen, maar ik wist me gelukkig te bedwingen. ‘t Zou niet goed zijn voor m’n bloeddruk. En misschien, zo dacht ik, zou de dokter straks wel willen weten hoe het met m’n bloeddruk was gesteld. Het leek me dus verstandiger om geen risico’s te nemen. Trouwens, zoals ik al zei: ik hou niet van meppen op vrouwen. Tenzij het echt nodig is. In dit geval was het absoluut onnodig. Dus antwoordde ik heel beleefd: ‘Een digibox is een toestel dat het exacte uur aangeeft. Perfect betrouwbaar. Bovendien kun je er ook televisie mee kijken, en zelfs programma’s mee opnemen.’ Ik zweeg. Want ik begon me plots een Telenet-verkoper te voelen, die zo’n dom mens een digibox probeerde aan te smeren. Nu, op zich zou dat niet zo slecht zijn. Want zo’n digibox is helemaal geen slecht spul. Je kunt er films mee opnemen, over mannen die op hun vrouw meppen bijvoorbeeld. En als je niet houdt van dat gemep, kun je de mepscènes doorspoelen. Of beter nog: je kunt die complete, idiote geweldfilm met een paar klikken op de toetsen van de afstandsbediening voor eeuwig en altijd verwijderen. Maar ik had die ochtend op straat, op weg naar de dokter, helemaal geen zin in promopraatjes over digiboxen. Ik had wel andere zorgen aan m’n hoofd. Ik moest bij de dokter zien te geraken.

‘Ga je naar de dokter?’ vroeg dat domme vrouwmens. Ik keek haar met wijd opengesperde ogen aan. Misschien was ze nog zo dom niet als ze eruitzag. Hoe kon zij nu in

godsnaam bevroeden dat ik m'n schreden richting dr. De Donder aan het richten was? Zag ik er dan uit als iemand die naar de dokter ging? Hoe ziet zo iemand er dan wel uit? Ik liep niet te hinken, ik had geen gips aan m'n been. Er stroomde ook geen bloed uit een of andere wonde. Ik was eigenlijk perfect gezond. Of zag die dame, voor wie ik plots toch wel enige bewondering kreeg, meer dan ik kon zien?

‘Waarom vraag je dat?’ vroeg ik voorzichtig. Ik wilde niet meteen in m'n kaarten laten kijken. Maar m'n nieuwsgierigheid was wel geprikkeld. Ik wilde uitvissen hoe die dame wist dat ik naar de dokter ging.

‘Och, ik vraag dat zomaar,’ zei ze. ‘Omdat ik naar de dokter ga. Ik heb een afspraak om negen uur.’

‘Om negen uur?!’ reageerde ik nogal heftig. ‘Dat kan niet! Want ik heb een afspraak om negen uur.’

‘Aha, je gaat dus ook naar de dokter,’ zei ze lachend. Maar het lachje om haar mond beviel me helemaal niet. Ik voelde me betrappt. Ze had me erin geluisd. Ik had open en bloot in m'n kaarten laten kijken. Nu wist ze dat ik ook naar de dokter ging. Maar ‘t ergst van al was: ze had een afspraak op hetzelfde uur als ik. Dat was niet goed voor m'n bloeddruk. Bovendien voelde ik een aandrang opborrelen om nu toch heel eventjes op die vrouw haar neus te meppen, zodat ik een voorsprong kon nemen om éérst bij de dokter te arriveren.

‘Je ziet er wat gespannen uit,’ zei ze. Waarbij ik op slag nog meer gespannen werd. Ze begon me uit te dagen. Ik gespannen? En ‘t allerergste: ze had nog gelijk ook! Een vrouw die gelijk heeft! Komt dat tegen! Net op het moment dat een mens rustig naar de dokter aan het wandelen is.

‘Ik begrijp niet dat dokter De Donder twee afspraken maakt op hetzelfde uur,’ probeerde ik zo rustig mogelijk uit te leggen. ‘Van zo’n verstandige man zou je toch mogen verwachten dat hij nooit dergelijke vergissingen begaat. Een agenda invullen is nu toch niet zo moeilijk? Als een dokter daar al in de fout gaat, dan vraag ik me af welke medische blunders hij bijwijlen durft te maken.’

De dame met de scheve neus keek me met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Maar meneer toch,’ zei ze, ‘maak je toch niet zo druk. Er is helemaal geen probleem.’

‘Geen probleem? Misschien niet zo’n groot probleem. Maar er kunnen gigantische problemen van komen. Stel dat hij mijn medisch dossier verwisselt met dat van jou.’

‘Maar meneer, ik kan je verzekeren dat dát niet zal gebeuren.’

‘En hoe kun je daar dan wel zo zeker van zijn, mevrouw? je wijsneus?’

M’n toon bleek haar niet te bevallen. ‘Meneer, jij moet dringend eens naar de dokter gaan,’ zei ze. ‘Ik wens je veel courage. En ik wens vooral je dokter veel geduld met jou. Je lijkt me nogal een driftkikker.’

Nu begon ze toch wel serieus op m’n systeem te werken. Mij een driftkikker noemen? Gewoon omdat ik haar wees op de complicaties die het verwisselen van medische dossiers tot gevolg kan hebben. ‘Mevrouw,’ zei ik met geveinsde kalmte. ‘Ten eerste: ik ben géén driftkikker. En ten tweede: ik hoop dat dokter De Donder iets kan doen aan jouw lelijke varkensneus!’

‘Pardon?!’

‘Ja, je hebt een lelijke varkensneus!’ Ik hield me niet meer in nu. Ik liet de waarheid stromen waarheen ze altijd moet stromen: naar boven, naar de oppervlakte. Ik zal dit mens enige nuttige inzichten meegeven, dacht ik.

‘Ach, meneer, je verwijten raken me niet. Je bent rijp voor de psychiatrie. Hopelijk zal dokter De Donder je doorverwijzen naar een degelijke instelling. Want je bent een zwaar geval!’

‘Ah ja? En waarom denk je dat? Sinds wanneer hebben vrouwen met lelijke, scheve neuzen kennis van zaken betreffende de psychische toestand van mannen?’

‘Ik ben dokter, meneer.’

‘Jij?! Sorry, daar trap ik niet in. Belachelijk! Trouwens, waarom ga je dan naar dokter De Donder?’

‘Wie zegt dat ik naar dokter De Donder ga?’

‘Jij hebt dat gezegd!’

‘Ik heb gezegd dat ik naar de dokter ga. Maar ik ga niet naar dokter De Donder. Ik heb een afspraak met dokter Vleugels. Om het medisch dossier van m’n man te bespreken.’

Ik stond als aan de grond genageld. Ik had me compleet belachelijk gemaakt. We waren dus allebei op weg naar de dokter, maar ik ging naar dr. De Donder, en die vrouw, die zichzelf ook uitgaf voor dokter, was op weg naar dr. Vleugels.

‘Oh, dan is er een misverstand. Dag mevrouw,’ zei ik op een nogal flauw toontje. En ik maakte me snel uit de voeten. Op weg naar de dokter.

*Soms zijn simpele dingen
simpelweg verdomd moeilijk.*

2

De weg naar de dokter leek plots zo heel lang. De straat lag er troosteloos bij. De eerste herfstbladeren hadden zich van de takken geschud en zich op de kille stenen gegoooid. Voor zover er stenen lagen. Want de straat was opgebroken. Er stonden bulldozers en graafmachines, en werkmannen ernaast met een dampende sigaret in de mond. Straks zouden ze beginnen te werken. Maar vooralsnog deden ze niks. Ze rookten en ze praatten. Waarschijnlijk begon hun volgende shift om negen uur. Net op het moment dat ik me bij de dokter diende aan te melden. Ik keek naar de vrouw met de varkensneus die al aan de overkant was en met lompe stappen in de verte verdween. Ik voelde de moed in m'n schoenen zakken. Ik schaamde me voor m'n gedrag van daarnet. Compleet belachelijk had ik me gemaakt. Zo belachelijk als een citroen met groene poten. Om je een kriek mee te lachen. En ik bedoel een kriek zoals die aan de bomen hangt, voornamelijk aan kriekenbomen. Er bestaat ook een kriek die niks met lachen te maken heeft, maar vooral met drinken. Kriekenbier. Best lekker op een zomers terrasje. Maar 't was geen zomer. 't Was herfst. 't Was koud. En de straat lag dus opgebroken. In een kriek had

ik helemaal geen zin. In een pils, wat ik lekkerder vind dan een kriek, ook al niet. Ik had eerder zin in een koffie. Maar helaas, m'n vooruitzichten waren somber. Een koffie zou ik bij de dokter niet krijgen. Nog nooit heb ik bij de dokter iets gekregen. Soms een pilletje. Of een spuitje. Dat zorgt wel voor wat vocht in je lijf, maar genot beleef je daar niet aan. Tenzij het misschien een heroïne-spuut zou zijn, maar daar heb ik geen ervaring mee. Daar had ik ook geen behoefte aan. Ik voelde me eigenlijk best wel gelukkig. Behalve die ene ochtend op weg naar de dokter. Dokter Varkensneus had me lelijk bij de neus genomen. Gelukkig hoefde ik ze nooit meer te zien. Zij ging naar dr. Vleugels, ik naar dr. De Donder.

Ik keek op m'n horloge. Shit, dacht ik, ik moet me haasten, tenminste, als ik op tijd wil zijn. En uiteraard wilde ik op het afgesproken uur op m'n afspraak zijn, want ik had geen zin om een andere patiënt te laten voorkruipen. 'Actie dus!' schoot het door m'n hoofd. Die gedachte stuurde m'n benen aan. En hop, daar gingen we. Op, op, op naar de dokter.

Ik zag dat de werkmannen aanstalten maakten om op hun machines te kruipen en de werkzaamheden te hervatten. Of te beginnen. Dat kon ook. Maar het leek me vrij onwaarschijnlijk dat hun werkshift pas om negen uur begon. Meestal beginnen zo'n werkmannen al om zeven uur 's morgens lawaai te maken. Als iedereen nog vredig slaapt. Die beleven er dan voorzeker een duivels plezier aan om vredig slapende mensen uit hun dromen te jagen en tot de realiteit van het heden te brengen: een nieuwe dag.

Ook voor mij was dus een nieuwe dag begonnen. Wist ik veel dat het niet alleen een nieuwe dag zou betekenen, maar véél meer: een nieuw leven. Wat een bezoek aan de

dokter al niet kan veroorzaken. Maar laat me eerst verder vertellen over de helse tocht naar dr. De Donder. Want soms zijn simpele dingen simpelweg verdomd moeilijk. Niets is wat het lijkt. En niets lijkt op wat het is. Of toch niet altijd. Maar laten we niet te diepzinnig en te moeilijk doen. Tenslotte was het die ochtend nog net geen negen uur. Tijd voor diepzinnige overpeinzingen was het dus nog lang niet. Het was wel hoogtijd om naar de dokter te gaan.

Ik neem een kortere weg, dacht ik. Dat leek me een prima idee. Ik besliste om de straat niet over te steken zoals ik die dokter met de varkensneus had zien doen. Die was al bijna helemaal aan de horizon verdwenen. Ik bedoel: ze was uit het zicht verdwenen, mijn zicht. Weg. Niet meer te zien. Waarschijnlijk was die al bijna bij dr. Vleugels gearriveerd. Al had ik geen flauw idee waar die gelokaliseerd was, want ik kende die niet, van geen pluim en van geen haar. Een kippendokter was ze allicht niet. Een varkensdokter, dat zou wél kunnen. Misschien ging die vrouw wel naar de varkensdokter om haar varkensneus een beetje te laten verfraaien. Jezus, dacht ik, waarom zit ik toch met dat lelijk mens nog in m'n hoofd? Ze is het niet waard om in m'n gedachten op te duiken. Ze is een stuk onbenul. Ik moet haar vergeten. Ik moet me concentreren op m'n tocht naar de dokter.

De kortere weg die ik na een korte herseninspanning had bedacht lag voor de hand: ik zou de straat schuin oversteken en via het onverharde straatstuk naar de overkant zien te geraken. Het was niet bepaald een plan om echt trots op te zijn. En toch voelde ik een niet te miskennen trots. Want ik zou het anders aanpakken dan vrouwen met varkensneuzen. En dus voerde ik m'n plan meteen uit. De koe bij de horens vatten, noemt men dat.

Of het varken bij de horens vatten. Dat zou ook wel een mooie uitdrukking kunnen zijn, mochten varkens horens hebben. Maar varkens hebben geen horens. Soms hebben vrouwen wel varkensneuzen. Maar dat terzijde. Laten we niet rond de pot draaien. Hop met de geit, dacht ik. En dus plaatste ik m'n voet in het bruine zand van de opgebroken straat. En ik zette daarna ook m'n andere voet voor de voet die al op het zand stond. Dat ging goed. Ik zag hoe de werkmannen me vol bewondering aankeken. Eentje riep: 'Hé daar! Oppassen, hè!' Ik voelde z'n frustratie. Die had nooit kunnen bevroeden dat iemand als ik op het simpele maar geniale plan zou komen om de opgebroken straat schuin over te steken, om zo sneller aan de overkant te geraken.

'Komt in orde, sukkel!' riep ik. Lap, dat had ik natuurlijk beter niet gezegd. Want met werkmannen kun je maar beter beleefd omgaan. Die kunnen grapjes niet altijd zo goed verdragen. Werkmannen zijn soms nogal snel op hun werkmansenen getrapt.

'Wie is hier de sukkel?' riep de werkmann terug. Hij had net de motor van z'n graafmachine doen draaien, maar switchte het gebrul meteen af. 'Wie is hier de sukkel, sukkel?'

De man had een zwarte muts op het hoofd, bakkebaarden tot onder z'n kin, en een tatoeage op z'n neus. Niet meteen het type kerel waar je de spot mee kan drijven.

'Ik maakte maar een grapje, hoor,' probeerde ik met een flauw stemmetje eronderuit te komen. 'Ik ga naar de dokter. Ik moet er over een paar minuten al zijn.'

'Goed zo,' zei de werkmann. 'Dan is het niet erg als ik nu even je smoel wat bijwerk met m'n voorhamer. De

dokter zal je opengebarden neus dan wel netjes verzorgen, denk je ook niet?’

‘Maar m’n dokter is niet zo goed in het verzorgen van opengebarden neuzen,’ zei ik. ‘Ik ga naar dokter De Donder. Ik denk dat dokter Vleugels daar beter in is. Maar naar die dokter ga ik niet.’

De man met de getatoeëerde neus keek me met een rare blik aan. Hij snapte er niks van. Van m’n uitleg. Hij stapte met rasse schreden op mij af. Ik begon me stilaan zorgen te maken. Zou die man me echt iets aandoen? Gelukkig was het geluk aan m’n kant. De man hield plots halt, omdat z’n gsm begon te rinkelen. ‘Hallo,’ zei de man. ‘Ja, baas, we beginnen over twee minuten.’ Hij draaide zich om en riep naar mij: ‘Loser! Ik weet je later nog wel te vinden.’

Ik wilde nog roepen: ‘Bazenpoeper!’ Maar ik kon me nog wijselijk inhouden. De man stapte op z’n graafmachine en startte de motor. Conversaties van man tot man op enige afstand waren nu onmogelijk. Het gebrul van de graafmachine klonk voor een keer als muziek in m’n oren. Ik maakte me snel uit de voeten. Letterlijk nogal. Ik zette m’n ene voet voor de andere, over de zanderige opgebroken straat. Ja ja, ik ging naar de dokter.

*Van een muis een olifant maken, dat was nu,
bij hoogst uitzonderlijke uitzondering,
voor een keer gepermitteerd.*

3

Het was vijf voor negen. Vijf voor twaalf dus. Echt hoog tijd om door te stappen, wilde ik niet te laat komen. De opgebroken straat zag er behoorlijk belabberd uit. Het zand was vochtig en glad en vies. Ik moest voorzichtig zijn. Uitglijden was nu geen optie. Toch mocht ik niet dralen. Want de weg naar de dokter was nog lang. Niet heel lang. Maar toch nog vijf minuten. Met een beetje geluk zou ik dus net op tijd arriveren. Een minuutje te laat zou ook nog geen ramp zijn. Zo stipt zijn dokters doorgaans niet. Eigenlijk zijn ze dat nooit. Zelden heb ik het meegemaakt dat je op het afgesproken uur bij de dokter wordt binnengeropen. Vijftien minuten later, eerder, meestal zelfs. Maar daar mocht ik niet op rekenen. Misschien was de dokter toevallig in een stipte bui. Dus moest ik me toch wel wat haasten. Helaas waren de omstandigheden er niet naar om haast toe te laten. De vieze straat maakte het onmogelijk om met reuzenstappen voortgang te verwezenlijken. Muizenstapjes dan maar. Of op z'n best: grote muizenstappen. Ik waagde me aan muizenstappen van het kaliber van een olifant. Van een muis een olifant maken, dat was nu, bij hoogst uitzonderlijke uitzondering, voor een keer gepermit-

teerd. Als een olifant in een porseleinkast schoof ik m'n voeten over de slijkstraat, die steeds meer op een moeras begon te gelijken. De overkant leek nog mijlenver. Ik vroeg me af of ik toch niet beter gewoon de straat had overgestoken en via het trottoir m'n weg naar de dokter had gebaand. Maar met dat soort overpeinzingen schoot ik natuurlijk geen moer op. Gedane zaken nemen geen keer. Het schuin oversteken was gestart en ik moest afmaken waaraan ik was begonnen: via de slibberige opgebroken straat het trottoir aan de overkant bereiken. Ik haalde diep adem. Probeerde te genieten van het contact met de aarde. Zuivere ochtendlucht vulde m'n longen. M'n voeten stapten behoedzaam over het zand dat modder was geworden. En plots gebeurde het.

M'n linkervoet zakte in een diepe modderplek. Het leek wel alsof ik werd aangezogen door de duistere krachten die zich schuilhielden in het midden van de planeet aarde. Duivelse krachten? Zo voelde het. Met lede ogen zag ik hoe m'n schoen verdween in de bruine brij van de bouwwerf die de straat naar de dokter op deze plek geworden was. Met heel veel moeite kon ik m'n evenwicht bewaren. Scheef als een geschoten konijn stond ik daar te wankelen. Een luide lach kwam aanwaaien van de graafmachine. De man met de getatoeëerde neus had duidelijk plezier in m'n ongemakkelijke situatie. Leedvermaak. Ik wilde nog denken dat loontje wel om z'n boontje zou komen. Maar ik had geen zin in dergelijke gedachten. Alle zuurstof in m'n lichaam werd nu naar m'n hersenen gepompt om een oplossing te bedenken om uit m'n benarde situatie te geraken. Een eerste hersenimpuls gaf aan dat ik misschien best zou proberen om m'n voet gewoon uit de modder te trekken. Geen slecht idee, dacht ik. Waarna meteen de gedachte

volgde: plan uitvoeren. En dus spande ik de spieren in m'n been op en trok ik m'n voet uit het letterlijke slijk der aarde. Het lukt, dacht ik. Ik voelde m'n voet richting hemel bewegen, weg uit de slijkerige hel onder mij. En zie, daar was m'n voet, weer boven water, enfin boven de grond dus. Plan uitgevoerd, maar helaas: de missie was niet geslaagd. Een grote droefenis overviel me bij de aanblik van m'n linkervoet. Aan m'n voet zelf was niks mis, die zag er helemaal uit als een voet. Maar ik had liever iets anders gezien: m'n schoen. Die was weg. M'n voet was schoenloos uit de slijkerige aarde gekomen.

'Mooi voetje heb jij!' riep de idioot op de graafmachine. 'Zal ik even komen kriebelen?'

Ik wist niet wat te zeggen. Het ontbrak me aan moed en kracht om de man enig weerwerk te bieden. Onmacht en woede, samen met bodemloos verdriet, waren de emoties die mij vervulden. Ik stond wezenloos te kijken naar m'n voet zonder schoen. Alleen m'n kous had ik nog aan. Op één been voelde ik me als een flamingo. En die indruk moet ik ook aan de buitenwereld hebben gegeven.

'Hé flamingo!' riep de gebakkebaarde neustattoo. 'Over twee minuten start ik de motoren en graaf ik de straat op. Je kunt maar beter maken dat je je snel uit de voeten maakt. Met of zonder schoen.'

De moed zonk me diep in de schoenen, althans in de ene schoen die ik nog had. De andere schoen zonk allicht nog dieper weg in het drijfzand van de straat. Krampen kreeg ik van zo ongemakkelijk te balanceren op één been. Een oplossing diende dringend gevonden te worden. Een nieuwe hersenimpuls deed een nieuw plan opwellen: de schoen uit het modderige zand proberen te trekken. De rand zag ik nog net boven het aardoppervlak piepen. Met een beetje vingerkracht moest het mogelijk zijn om die

schoen uit de modder te sleuren. Er zijn in het roemrijke verleden van de mens al grotere heldendaden verricht. Maar om die schoen los te wrikken had ik meer evenwicht nodig. M'n voet zonder schoen zou dus ergens een steunpunt moeten vinden. Van de man met de bakkebaarden moest ik geen hulp verwachten, integendeel. Ik slaagde er vrij goed in om geen acht te slaan op dat ergerlijke individu. In m'n ooghoek zag ik wel hoe hij nog steeds stond te genieten van het schouwspel van m'n gesukkel. Maar ik negeerde hem, zo goed en zo kwaad als ik kon. Ik stuurde nu al m'n positieve gedachten naar de operatie 'red mijn schoen'.

M'n voet zonder schoen liet ik voorzichtig rusten op een plekje zand dat er vrij droog uitzag, het minst slijkerige plekje in m'n onmiddellijke omgeving. Dat m'n kous toch enige slijksporen zou krijgen, was onvermijdelijk. Een kous met een slijkvlek, leuk is dat niet. Maar er zijn ergere dingen gebeurd in de wereldgeschiedenis. Ik schakelde dus behoedzaam over van m'n flamingo-positie naar een soort schaap-met-krampen-positie, waarbij de tip van m'n voet zonder schoen contact zocht met een stukje aarde op zo'n meter afstand van m'n andere voet. Het was een wankel constructie. Maar het werkte. Ik viel niet als een kip zonder kop in het zand. Al voelde ik me zo wel. Ik voelde me kip, konijn en idioot tegelijkertijd. Geen prettig gevoel was dat. Maar gevoelens waren op dat moment bijkomstig. Daadkracht was vereist. Ik boog voorover, stelde m'n evenwicht bij, en reikte met m'n hand naar de schoen in het slijk onder mij. M'n vingertoppen raakten de schoenrand aan, gleden verder en maakten zich klaar voor een stevige grip op de schoen. Vingerspieren werden geactiveerd. Alsof het niks was, trok ik m'n schoen uit de modder. Hij zag

er niet uit. Oké, hij zag eruit als een schoen. Maar dan wel als een schoen die uit de modder was opgevist. En dat was hij ook. Dit was de meest vieze schoen die ik ooit had gezien. En het ergst van al: het was mijn schoen. Hoe moest ik nu met zo'n vieze, vuile schoen naar de dokter gaan? Want dat was natuurlijk nog altijd het plan: ik moest dringend naar de dokter.

De graafmachine brulde als een beest met slechte manieren. De klok had negen uur geslagen. De dokter zat misschien al op mij te wachten. Op tijd zijn was onmogelijk geworden. Dat voornemen kon ik schrappen. Een nieuw plan moest gesmeed worden: maar-een-beetje-te-laet komen. In elk geval, ik moest er geraken. Nog nooit in m'n leven had ik een afspraak bij de dokter gemist. En dat zou ook op die herfstdag in oktober niet gebeuren. Geen vuile schoen zou mij weerhouden om naar de dokter te gaan.

Ik trok die vieze, vuile schoen weer aan. M'n kous met slijkvlekken wurmde zich in het modderige ding. En ik ging, op naar de dokter.